

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
7 Пж 5666/19
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Ђурице, као председника већа, судије Слободанке Виденовић и судије Јасминке Обућине, као чланова већа, у парничном поступку по тужби тужилаца: 1) СТЕЧАЈНА МАСА „...“ДОО У СТЕЧАЈУ, ..., ..., кога заступа Милена Ивошевић, адвокат из Новог Сада и 2) АА, ..., ..., кога заступа Љиљана Ристић, адвокат из Београда, против тужених: 1) „...“ ДОО, ..., ..., кога заступа Божидар Бороња, адвокат из Новог Сада и 2) ББ, ..., ..., кога заступа Маријана Бећагул, адвокат из Новог Сада, ради накнаде штете, вредност предмета спора 52.522.143,08 динара, одлучујући о жалби тужилаца и жалби тужених изјављеним против пресуде Привредног суда у Новом Саду 7 П 1249/2018 од 05.07.2019. године, на седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба првотужиоца Стечајна маса „...“ДОО У СТЕЧАЈУ, ... изјављена против одлуке из става четири пресуде Привредног суда у Новом Саду 7 П 1249/2018 од 05.07.2019. године.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована жалба првотужиоца Стечајна маса „...“ДОО У СТЕЧАЈУ ... и пресуда Привредног суда у Новом Саду 7 П 1249/2018 од 05.07.2019. године у ставу другом алинеја прва, друга, трећа, четврта и делу алинеје пет, којом је одбијен захтев првотужиоца да се обавезе првотужени „...“ ДОО ... да му солидарно са друготуженим плати износ од 52.522.143,08 динара са законском затезном каматом на износ од 37.950.500,00 динара почев од 25.12.2012. године до исплате, **ПОТВРЂУЈЕ.**

III УКИДА СЕ пресуда Привредног суда у Новом Саду 7 П 1249/2018 од 05.07.2019. године у ставу другом изреке алинеја пета, делу којим је одбијен тужбени захтев првотужиоца Стечајна маса „...“ ДОО У СТЕЧАЈУ, ... а да се друготужени ББ обавезе да солидарно са првотуженим плати износ од 52.522.143,08 динара са законском затезном каматом на износ од 37.950.500,00 динара почев од 25.12.2012. године до исплате и у том делу тужба првотужиоца Стечајна маса „...“ ДОО У СТЕЧАЈУ **ОДБАЦУЈЕ.**

IV ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована жалба друготуженог ББ и пресуда Привредног суда у Новом Саду 7 П 1249/2018 од 05.07.2019. године у ставу првом, у ставу трећем и у делу става четвртог изреке, којим је друготужени обавезан да друготужиоцу АА исплати износ од 1.796.666,66 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2006. године па до исплате **ПОТВРЂУЈЕ**.

V ДЕЛИМИЧНО СЕ ПРЕИНАЧАВА пресуда Привредног суда у Новом Саду 7 П 1249/2018 од 05.07.2019. године, у ставу четвртом и **ПРЕСУЂУЈЕ**:
ОДБИЈА СЕ тужбени захтев друготужиоца АА, којим је тражио да се обавезе тужени ББ да му исплати износ од 1.283.333,34 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2006. године па до исплате и износ од 2.910.532,88 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2007. године, као и у делу којим је тражио да се обавезе тужени „...“ ДОО ... да му солидарно са туженим ББ плати 5.990.532,88 динара са законском затезном каматом на износ од 3.080.000,00 динара почев од 31.12.2006. године па до исплате, а на износ од 2.910.532,88 динара почев од 31.12.2007. године па до исплате, као неоснован.

VI ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба друготужиоца АА и пресуда Привредног суда у Новом Саду 7 П 1249/2018 од 05.07.2019. године у ставу петом изреке **ПОТВРЂУЈЕ**.

VII ПРЕИНАЧАВА решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом пресуде Привредног суда у Новом Саду 7 П 1249/2018 од 05.07.2019. године и **РЕШАВА**:

ОБАВЕЗУЈУ СЕ првотужилац и друготужилац да првотуженом солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 631.116,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка ове пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ првотужилац да друготуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 760.226,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка ове пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ друготужилац да друготуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 728.391,50 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка ове пресуде.

VIII ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви првотужиоца и друготужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

IX ОБАВЕЗУЈЕ СЕ друготужилац АА да првотуженом „...“ ДОО ... накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 480.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка ове пресуде.

X ОДБИЈА СЕ захтев друготуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Изрека побијане пресуде гласи:

„Тужбени захтев тужиоца Стечајна маса „...“ доо ... у стечају се делимично усваја, те се обавезује тужени 2. реда ББ из ... да тужиоцу 1. реда Стечајна маса „...“ доо ... у стечају исплати:

- износ од 659.674,00 динара на име неуплаћених дневних пазара остварених у 2005. години, са законском затезном каматом почев од 01.01.2006. године па до исплате,

- износ од 1.661.223,00 динара, на име неосновано подигнуте готовине са текућег рачуна „...“доо у 2005; години, са законском затезном каматом почев од 01.01.2006. године па до исплате.

Преко досуђеног па до траженог :

- износа од 659.693,16 динара на име неуплаћених дневних пазара остварених у 2005. години са законском затезном каматом почев од 01.01.2006. године па до исплате,

- износа од 2.522.942,82 динара на име неосновано подигнуте готовине са текућег рачуна „...“доо у 2005. години са законском затезном каматом почев од 01.01.2006. године па до исплате,

- за накнаду материјалне штете по основу нето добити и лично присвојеног прихода које је „...“доо ... остварио у пословној 2005. години у износу од 9.090.353,92 динара за законском затезном каматом на износ од 3.076.000,00 динара почев од 26.08.2016. године па до исплате,

- износа од укупно 5.755.588,35 динара на име накнаде материјалне штете исплати, и то:

- 1.000.825,50 динара на име неуплаћених дневних пазара остварених у периоду од 12. до 26.септембра 2005. године, са законском затезном каматом почев од 27.09.2005.године па до исплате,

- 190.640,75 динара на име неуплаћених пореза на доходак грађана обрачунатог по основу неуплаћених дневних пазара до 15. августа 2012. године, са законском затезном каматом понев од 01.03.2006. године па до исплате,

- 599.767,83 динара, на име камате на порез на доходак грађана, обрачунате до 15. августа 2012. године, као и камату на порез на доходак грађана, за период од 16. августа 2012. године до исплате обавезе.

- износа од 781.718,29 динара, на име неуплаћеног пореза по одбитку на износе неосновано подизане готовине и неуплаћених дневних пазара у периоду од 12. септембра 2005. године до 31. децембра 2005. године, са законском затезном каматом почев од 01.03.2006. године па до исплате,

- за солидарно обавезивање тужених 1. и 2.реда на име накнаде материјалне штете по основу измакле користи коју представља нето добит исказана код првотуженог за пословну 2006. 2007. и 2008. годину, на исплату износа од 52.522.143,08 динара за законском затезном каматом на износ од 37.950.500,00 динара почев од 25.12.2012. године па до исплате, СЕ ОДБИЈА.

Тужбени захтев тужиоца 2. реда АА из ... се делимично усваја, те се обавезује тужени ББ из ... да исплати тужиоцу АА из ... износ од 650.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2005. године па до исплате, у року од 8 дана под претњом извршења.

Обавезују се тужени ББ из ... и тужени „...“ ДОО ... да тужиоцу АА из ... солидарно исплате износ од 5.990.532,88 динара са законском затезном каматом:

- на износ од 3.080.000,00 динара почев од 31.12.2006. године па до исплате,

- на износ од 2.910.532,88 динара почев од 31.12.2007.

године, све у року од 8 дана под претњом извршења.

Преко досуђеног па до траженог:

- износа од 3.281.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2005. године па до исплате у односу на туженог ББ из ...,

- износа од 45.549.000,00 динара са законском затезном каматом солидарно у односу на туженог ББ из ... и туженог „...“ доо ..., и то :

- на износ од 11.108.000,00 динара, почев од 31. децембра 2006. године до исплате,

- на износ од 14.950.000,00 динара, почев од 31. децембра 2007. године до исплате,

- на износ од 19.261.000,00 динара, почев од 31. децембра 2008. године до исплате, тужбени захтев тужиоца 2. реда СЕ ОДБИЈА.

Свака страна сноси своје трошкове поступка.“

Благовременом жалбом пресуду побија тужилац „...“ ДОО ... У СТЕЧАЈУ из свих разлога одређених одредбом члана 386. Закона о парничном поступку. Указује да је пресуда захваћена повредом из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Даље у жалби, у битном, истиче да приликом одлучивања о захтеву за исплату изгубљене добити првостепени суд је погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање позивајући се на споразум закључен између тужиоца другог реда и туженог другог реда, а занемарујући неспорну чињеницу да за исплату добити оснивачима, односно члановима друштва неопходно је да друштво донесе одлуку о исплати добити која у конкретном случају није донета од стране скупштине у смислу одредбе члана 137. став 1. Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, бр. 125/04). Како одлука о добити није донета, то није било основа да се добит досуди тужиоцу другог реда. Наведено је и битно за доношење одлуке суда о захтеву тужиоца првог реда да се тужени обавезу да му солидарно исплате 52.522.143,08 динара на име изгубљене добити, колико је налазом вештака утврђена пројектована добит коју би тужилац првог реда остварио у 2006., 2007. и 2008. години на основу параметара пословања „...“ ДОО у 2005. години. Даље указује да је тужени другог реда искоришћавајући своју позицију у друштву омогућио туженом првог реда да у спорном локалу почне да обавља делатност његово друго предузеће, овде првотужени, чиме је причињена штета првотужиоцу „...“ ДОО У СТЕЧАЈУ, те да стога постоји узрочна веза између штете и штетне радње, посебно код чињенице да је друготужени био дужан да поступа са појачаном пажњом, а да је он поступао супротно одредбама члана 32. и 33. Закона о привредним друштвима. Стога се штета огледа у губитку пословног простора за обављање делатности послове јединице. Тужени другог реда је, како се даље у жалби истиче, намерно нанео штету друштву „...“ ДОО, сада у стечају, у виду измакле користи. Побиа и одлуку о трошковима поступка.

Тужилац АА такође улаже жалбу из свих разлога одређених одредбом члана 386. Закона о парничном поступку. Наводима да нису наведени разлози о битним чињеницама, указује на повреду из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Истиче да досуђених 50% добити представља само мали део обогаћења тужених до којих је дошло кршењем уговора од стране друготуженог, а да је суд пропустио да досуди све оно што су тужени дужни да врате и надокнаде тужиоцу. Даље истиче да је суд пропустио да цени да је и након доношења одлуке о искључењу друготуженог првотужени продужио да послује у спорном простору и да даље стиче без основа на уштрб тужилаца, као да до раскида споразума није ни дошло. Сматра да је присвајање 100% добити у периоду након искључења друготуженог очигледно стицање без основа, па постоји обавеза да се тужиоцу врати 100% неосновано стечене користи. Истиче да је одлука нејасна, јер у једном делу суд говори о томе да жалилац АА има само право на накнаду штете, на другим местима говори о изгубљеној добити, а у трећем делу првостепене пресуде говори о правним последицама стицања без основа. Истиче да првостепени суд није применио све релевантне одредбе материјалног права и то одредбе члана 132. став 2, члан 210. став 2.

и 214. Закона о облигационим односима. Појашњава да је друготужени ББ и након раскида споразума наставио да противно начелу савесности и поштења послује и стиче приходе и добити преко туженог „...“ д.о.о., овде првотуженог, као до споразума није дошло, за шта није постајао било какав основ, те да су стога тужени дужни да врате и оно што су неосновано стекли након раскида. Сматра да суд није применио правило из одредбе члана 132. став 2 Закона о облигационим односима, да ако је једна страна извршила уговор потпуно и делимично, има право да јој се врати оно што је дала, односно да није у целини одлучио о последицама раскида. Жалилац такође побија одлуку о трошковима поступка, указујући да је повод за тужбу дао друготужени.

Првотужени улаже благовремену жалбу из свих разлога одређених одредбом члана 386. Закона о парничном поступку. Указује да је учињена повреда из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. будући да је изрека противречна, те да нису дати јасни разлози за одлуку. Истиче да је првостепени суд потпуно пренебрегао чињеницу да ступање у посед и обављање делатности од стране првотуженог није једностран акт туженог, већ је последица уговорног односа са ЈП СЦЦ „Војводина“, као закуподавца, па имајући у виду образложење из раније донете пресуде Привредног апелационог суда Пж 8079/2016 од 09.11.2017. године у односу на ЈП СЦЦ „Војводина“ тада као трећетуженог, у којој је наведено да је он властан да продужава закупни однос у складу са својим интересима и процедурама, то тужилац првог реда може евентуално трпети штету због раскида уговора на одређено време које је учинио тужени другог реда као директор 02.02.2006. године, али само до истека ранијег уговора о закупу, а то је 01.08.2006. године. Истиче да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 154. и 158. Закона о облигационим односима. Ово стога што је утврђено да тужени трећег реда ЈП СЦЦ „Војводина“ није одговорна за изостанак добити тужилаца па је погрешно утврђење одговорности друге уговорне стране из тог закупног однос. Указује да у списима нема доказа да је закуподавац имао намеру да са ДОО „...“ продужи закупни однос након 01.08.2006. године, већ напротив првостепени суд је утврдио да је ДОО „...“ као купац каснио са исплатом закупнине, те да је у тренутку промене закупца већ постојао раскидни услов. Даље се указује да је првостепени суд погрешно применио одредбе члана 31. до 33. Закона о привредним друштвима, на основу које је, по ставу суда првотужени стекао пасивну легитимацију. Ове одредбе могу да се односе само на одговорност туженог другог реда ББ. Сматра да је неправилна одлука о пасивној легитимацији туженог првог реда, будући да члан 31. Закона о привредним друштвима дозвољава да се против лица из става 1. тог члана може покренути тужба. Првостепени суд је, као се даље истиче, погрешно применио члан 6. Закона о порезу на добит правних лица, као и члан 2. Закона о порезу на доходак грађана који на различите начине дефинишу расподелу наводно измакле добити. Наиме, чак и ако би се утврдио да је основан захтев за накнаду штете по основу измакле добити у овом правном спору, тај износ може бити само приход или тужиоца првог реда или само приход тужиоца другог реда, што значи да један од њих нема активну легитимацију, јер тим поводом не може бити солидарности међу њима. При том, тужилац другог реда као власник 50% удела може имати право на исплату добити само након исплате пореза на исказану добит који износи 15%, а ако су трошкови велики за ту фискалну годину, онда добити нема. Стога се оспорава активна легитимација другог тужиоца у односу на изостанак добити, јер други тужилац АА није био у закупном односу у предметном локалу, већ је то био ДОО „...“. Истиче да се погрешно утврђује да је првотужени одговоран према АА за изостанак добити, иако исти није обављао делатност, већ је делатност обављао ДОО „...“, те иако није потписник Споразума од 20.07.2005. године, већ су то АА и ББ. У прилог наведеном и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Пж 1143/19, која није доделила статус

оштећеног тужиоцу другог реда. Сматра да је погрешан закључак суда да потраживање није застарело у смислу члана 37. Закона о привредним друштвима. Побија и одлуку о трошковима поступка, наводећи да је погрешна.

Благовременом жалбом тужени другог реда из свих разлога одређених одредбом члана 386. Закона о парничном поступку побија наведену пресуду. Истиче да је пресуда захваћена повредом из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, будући да је нејасна. Даље сматра да је тужба у односу на туженог првог реда повучена 27.12.2017. године, а да је опозив учињен 10 месеци касније, да се радња повлачења тужбе не може опозвати сагласно члану 87. став 1. Закона о парничном поступку јер су наступиле правне последице повлачења из члана 202. став 3. Сматра да је прихватањем да расправља по преиначеном тужбеном захтеву суд учинио битну повреду. Даље истиче да је у кривичном поступку који је вођен против њега утврђено да новац од дневних пазара није противправно присвајао за себе, већ је исти коришћен за накнаде зарада запослених у ДОО „...“. Иако је другостепени суд у ранијој одлуци наложио да се у поновљеном поступку утврди непрекинута веза радњи и штете, а да у случају да се утврди прекид везе случајем или радњом трећег лица утврђује се да штетник не одговара, да је истом одлуком утврђено да је до закључења уговора о промени закупца дошло радњом трећег лица, првостепени суд ипак сматра друготуженог одговорним. Даље истиче да је суд пренебрегао чињеницу да је ступање у посед и обављање делатности од стране првотуженог последица закљученог уговора са трећим лицем ЈП СПЦ „Војводина“, а да је тужилац првог реда у време трајања уговора пре закључења споразума са туженим другог реда дуговао 12.000 EUR на име закупнине. Сматра да тужилац првог реда може евентуално трпети штету због раскида уговора на одређено време који је учинио тужени другог реда као директор, али само до истека Уговора о закупу, односно 01.08.2006. године, а не до краја трајања споразума. Даље истиче да је погрешно утврђено да је изгубљена добит тужилаца идентична добити туженог првог реда. Нема образложења да је тужени првог реда имао приходе само од угоститељских делатности. Првостепени суд није ценио чињеницу да је ДОО „...“ у 2005. години имао исказану добит од 1.300.000,00 динара, при чему је зараде радника исплаћивао на црно, каснио са уплатама закупнине закупцу око 12.000 EUR, те је нејасан закључак да би добит била 3.080.000,00 динара за 2006. годину и да би постојала добит у наредној години. Истиче да нема доказа да је закуподавац имао намеру да настави закупни однос са „...“ д.о.о.. Такође се позива на погрешну примену одредбе члана 31. до 33. и 37. Закона о привредним друштвима, којом одредбом је уређена и застарелост потраживања. Сматра да је камата досуђена супротно одредби члана 189. став 2. Закона о облигационим односима.

Тужилац АА поднео је одговор на жалбу туженог првог реда наводећи да тврдње да није поступљено по налогу Привредног апелационог суда нису релевантне, а трошкови поступка јесу погрешно одмерени, али на његову штету, да стицање добити и њена висина на страни првотуженог нема апсолутно никакве везе са тим што је оно било купац пословног простора, ни са садржином уговора о закупу. Сматра да су одредбе Закона о привредним друштвима, на које се позива жалилац, ирелевантне.

Изјашњавајући се на жалбу ББ тужилац АА истиче да је жалба неоснована, да је навод о томе да је изрека неразумљива паушалан и ирелевантан, да део жалбе о наводном повлачењу тужбе је ирелевантан, а и да не одговара стању у списима, да ослобађајућа кривична пресуда ничим не везује парнични суд, а да наводе о досуђењу трошкова сразмерно успеху у спору суд не би требало да узме у обзир, будући да трошкове не треба дати лицу које је дало повод за тужбу.

Тужилац првог реда је одговорио на жалбе тужених, оспоравајући их у целини. Наводи да тужени другог реда нема правни интерес да побија првостепену пресуду у

делу који се односи на туженог првог реда, да тужба није повучена. Истиче да је правилан закључак првостепеног суда да је грађанско-правна одговорност шира од кривично-правне, да су стога неосновани наводи тужених будући да се у кривичном поступку утврђује постојање кривичне одговорности која укључује елемент прибављања противправне имовинске користи, да су без утицаја позивање на изјаве сведока у кривичном поступку да су средства подизана да би се њима исплаћивале плате, јер је друготужени као одговорно лице био у обавези да новац уплаћује на рачун и да из прихода исплаћује запослене. Даље се истиче да је неоснован жалбени навод да првостепени суд није поступио по упуту из раније пресуде овог суда, јер је Привредни апелациони суд констатовао да је радњом туженог првог реда, односно радњом туженог другог као овлашћеног лица дошло до промене закупца, а да губитак пословног простора за обављање делатности пословне јединице тужиоца првог реда може представљати штету за тужиоца другог реда, одакле је правилан закључак суда да је радњом туженог првог и другог реда причињена штета, с тим што је погрешно закључио да је штета причињена друготуженом уместо првотуженом. Сматра да сагласно одредби члана 154. и 158. Закона о облигационим односима тужени другог реда је одговоран за наступелу штету код тужиоца првог реда. Понавља наводе истакнуте у жалби, да није донета одлука о исплати добити. Сматра да нема погрешне примене одредбе члана 37. Закона о привредним друштвима, јер преклузивни рок од 60 дана на који се позивају тужиоци се односи на утврђење повреде сукоба интереса и забране конкуренције, а не за застарелост потраживања накнаде штете проистекле из таквих активности.

Испитујући побијану пресуду у границама одређеним одредбом члана 386. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013, 74/2013 и 55/2014), Привредни апелациони суд налази да су жалбе тужилаца неосноване, жалба првотуженог основана, а друготуженог делом основана, а делом неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене апсолутно битне повреде из одредбе члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности. Насупрот жалбеним наводима жалилаца, побијана одлука није захваћена ни повредом из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се неосновано сви жалиоци позивају, будући да је првостепени суд за своју одлуку дао јасне разлоге, те одлука нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према чињеничном стању које је Првостепени суд до закључења главне расправе утврдио, оснивање тужиоца првог реда је регистровано решењем регистратора Регистра привредних друштава који води Агенција за привредне регистре БД 22255/2005 од 31.05.2005. године, а као оснивач и директор тужиоца првог реда, уписан је тужилац другог реда.

ЈП СПЦ Војводина је у својству закуподавца био у пословном односу по основу уговора о закупу (од 12.10.2001. године) пословног простора површине 78м² са Пролекс д.о.о. из Новог Сада чији је оснивач био тужилац другог реда, па је уз сагласност тужиоца другог реда, закључио уговор о закупу истог пословног простора са Инсел плус д.о.о. из Новог Сада чији директор је био тужилац другог реда, на одређено време - од 01.11.2004. године до 01.08.2005. године. Тужилац другог реда је дана 19.07.2005. године поднео захтев за промену закупца па је закуподавац, дана 10.08.2005. године закључио уговор о закупу истог пословног простора са тужиоцем првог реда чији је директор био тужилац другог реда и то на одређено време до 01.08.2006. године.

Одлуком о изменама и допунама Одлуке о оснивању тужиоца првог реда, од 20.07.2005. године, тужилац другог реда је као оснивач на друготуженог пренео 50%

удела у основном капиталу тужиоца првог реда, те је тужени другог реда приступио тужиоцу првог реда као нови члан – оснивач, с тим да је тужени другог реда дужан платити накнаду за пренос удела у износу од 250,00 евра у динарској противвредности на дан исплате (тачка 03. Одлуке о изменама и допунама Одлуке о оснивању тужиоца првог реда). Истом одлуком регулисано је да се тужилац другог реда разрешава дужности директора и именује за заменика директора, а да се тужени другог реда именује за директора тужиоца првог реда са неограниченим овлашћењима у унутрашњем и спољнотрговинском промету (тачка 05. Одлуке о изменама и допунама Одлуке о оснивању тужиоца првог реда); да се тужени другог реда обавезује да сноси трошкове овере, преноса и регистрације промене података у Регистру привредних друштава (тачка 06. Одлуке о изменама и допунама Одлуке о оснивању тужиоца првог реда); да ће своје међусобне односе уступицац и приступилац уредити посебним уговором и да обавезе из тог уговора морају у целини испунити пре регистрације промена података у Регистру привредних друштава (тачка 08. Одлуке о изменама и допунама Одлуке о оснивању тужиоца првог реда).

У даљем току ствари, тужилац другог реда (уступилац удела) и тужени другог реда (пријемник) су Споразумом од 20.07.2005. године дефинисали међусобне односе, па се тужени другог реда обавезао да тужиоцу другог реда "на име дуга" плати износ од 8.000,00 евра у динарској противвредности, с тим што није одређен рок за испуњење ове обавезе. Такође се обавезао да тужиоцу другог реда призна и обезбеди исплату 50% добити друштва, којим износом је обухваћено и потраживање тужиоца другог реда на име повраћаја позајмице тужиоцу првог реда, да адаптира локал Веријете на Спенс-у (локал у закупу о основу уговора са ЈП СПЦ Војводина, у ком би пословала пословна јединица тужиоца првог реда) делимично у мини-пекару уз задржавање продајног и ресторанског дела простора те да уложи потребну опрему за мини-пекару по свом избору, да рационално и са пажњом доброг привредника руководи пословањем пословне јединице, да обезбеђује редовно измирење свих трошкова пословања пословне јединице и да тужиоцу другог реда обезбеди 50% прихода из пословања те јединице по одбитку свих трошкова (тачка 02. Споразума). Споразумом је тужени другог реда овлашћен да након измирења обавеза из Споразума самостално руководи пословањем пословне јединице у складу са најбољим интересима тужиоца првог реда. Са друге стране тужилац другог реда је овлашћен да самостално руководи преосталим пословањем тужиоца првог реда (пословна сарадња са Музејом Града) и да присваја 100% прихода тог пословања након одбитка трошкова уз одговорност за исто пословање према тужиоцу првог реда и надлежним државним органима (тачка 03. Споразума).

Надаље, а по утврђеном чињеничном стању, тужилац другог реда и тужени другог реда, усмено су уговорили накнаду на име преноса удела у основном капиталу тужиоца првог реда у износу од 20.000,00 евра.

Будући да је тужилац првог реда, као купац, на име закупнине за коришћење пословног простора био дужан закуподавцу четири закупнине, што је износило око 12.000,00 евра, тужени другог реда је дана 20.07.2005. године, на дан закључења Споразума, тужиоцу другог реда у готовом новцу платио износ од 12.000,00 евра ради измирења закупнине закуподавцу. Наведено је првостепени суд утврдио из сагласних исказа тужиоца другог реда и туженог другог реда. Такође је утврђено и да тужени другог реда по закљученом споразуму није ништа платио тужиоцу другог реда.

Решењем Регистратора Регистра привредних друштава који води Агенција за привредне регистре, БД 98673/2005 од 28.11.2005. године, регистрована је промена података код тужиоца првог реда, па је уписан тужени другог реда као оснивач са 50%

удела у основном капиталу тужиоца првог реда и као директор – заступник тужиоца првог реда.

Према утврђењу Првостепеног суда, тужени другог реда је дана 02.02.2006. године у својству директора тужиоца првог реда - закупца и директора туженог првог реда, поднео закуподавцу захтев за промену закупца, па је закуподавац сада са туженим првог реда као новим закупцем, дана 10.02.2006. године, закључио анекс уговора о закупу пословног простора, којим је промењен носилац закупа тако што је нови закупца Доо „...“, на одређено време тј. до 01.08.2010. године. По том основу тужени првог реда постао је закупца пословног простора.

Пресудом Трговинског суда у Новом Саду П-379/2006 од 25.10.2006. године, која је потврђена пресудом Вишег трговинског суда 7. Пж-31/2007 од 21.11.2007. године, делимично је усвојен тужбени захтев овде тужиоца другог реда против овде туженог другог реда и тужиоца првог реда па су раскинуте су Прве измене и допуне Одлуке о оснивању тужиоца првог реда и Споразум од 20.07.2005. године закључен између тужиоца другог реда и туженог другог реда. Искључен је тужени другог реда из чланства тужиоца првог реда тако да му престаје својство члана и сва права по основу чланства, па је наложено Агенцији за привредне регистре да изврши брисање туженог другог реда као члана – оснивача тужиоца првог реда. Тужба одбачена је у делу захтева којим је тражено да се утврди да туженом другог реда престаје својство директора тужиоца првог реда, те да је директор тужиоца првог реда тужилац другог реда и да се наложи Агенцији за привредне регистре да изврши брисање туженог другог реда као директора и упис тужиоца другог реда као директора тужиоца првог реда; у делу којим је тражено да тужени другог реда преда тужиоцу другог реда у посед локал Варијете од 96м² на СПЕНС-у у приземљу први десно од улаза у објект гледано са стране Булевар Цара Лазара.

Из исказа тужиоца АА и туженог ББ, у делу који су прихваћени, а прихваћени су у делу који су међусобно сагласни и сагласни писменој документацији, односно из исказа сведока ВВ, утврђено је да је предузеће „...“ пре отпочињања пословања са туженим другог реда лоше пословало, те да је дуговало закупнине ЈП „Војводина“ СПЦ као закуподавцу, те да је друготужени ББ платио АА 12.000 EUR-а на дан закључења споразума у сврху измирења дуговане закупнине, да је ББ ступио у посед спорног пословног простора уз одобрење АА и да је почео да води пословање у септембру 2005. године, као и да је уложио 9.000 EUR за пећ за бурек и додатна средства од "неколико хиљада EUR" за адаптацију простора. Учињено је неспорним да ББ ништа није плаћао тужиоцу АА по међусобном споразуму.

Полазећи од таквог чињеничног стања, те поклањајући веру налазу и мишљењу вештака ГГ и то допунском налазу из 2016. године, као и делу основног налаза из 2009. године који се односи на пословање тужиоца ДОО „...“ (сада у стечају) за 2005. годину, првостепени суд доноси побијану одлуку.

С позивом на одредбу члана 31, чл. 32 и чл. 33. Закона о привредним друштвима, те чл. 154. и чл. 158. Закона о облигационим односима, првостепени суд закључује да је тужени другог реда ББ поступио супротно наведеним одредбама Закона о привредним друштвима, тако што је искоришћавајући своју позицију у привредном друштву имовину друштва користио у личном интересу, односно за лично богаћење, те није уплаћивао дневне пазаре, подизао је готовину за коју нема правдања утрошка материјала, те је проузроковао штету тужиоцу првог реда у висини неуплаћеног пазара од 659.674,00 динара и на име неоправдано подигнуте готовине од 1.661.223,00 динара. Такво поступање је довело до умањења имовине привредног друштва „...“ д.о.о., те је стога наведене износе досудио.

Даље првостепени суд образлаже да обавеза друготуженог на исплату уговорене добити произлази из његове одговорности за штету причињену тужиоцима, и то тужиоцу првог реда на име неуплаћених пазара и подизања готовине без покрића а туженом другог реда на име неисплаћених 50% добити коју је тужилац другог реда могао основано очекивати с обзиром на споразум. Указује да је вољом туженог ББ, почев од 10.02.2016. године у спорном простору почело да обавља делатност друго предузеће, иначе предузеће ББ. Из чињенице да је друготужени законски заступник и власник првотуженог који је наставио да обавља делатност у том простору у ком је до тада обављала делатност пословна јединица тужиоца ДОО „...“, а да је са тужиоцем АА договорио да му се исплаћује добит остварена пословањем пословне јединице, по закључку првостепеног суда, проистиче пасивна легитимација првотуженог. Даље се образлаже да је тужилац другог реда основано могао очекивати, по основу споразума као члан привредног друштва „...“ д.о.о. ..., да ће сваке године остварити добитак у висини 50% остварене добити друштва чији је члан, да му је то онемогућено поступањем супротно споразуму, те да стога стоји обавеза друготуженог да плати износ од 656.500,00 динара што представља 50% остварене добити у 2005. години тужиоцу првог реда. Такође, налазећи да је тужени првог реда који је почео да послује преко свог рачуна у наведеном простору онемогућио тужиоца другог реда да оствари добит у 2006. и у 2007. години па све до искључења ББ, која добит према налазу вештака износи 5.990.532,88 динара, солидарно обавезује тужене да му тај износ плате.

У преосталом делу се тужбени захтев одбија. Образлаже да је споразумом договорено да се добит дели између тужиоца другог реда и туженог другог реда, те да стога не припада тужиоцу првог реда.

Такође је одбијен део тужбеног захтева тужиоца првог реда да му се исплати 1.000.825,50 динара на име неуплаћеног пазара, уз образложење да тужилац првог реда није доказао висину потраживања, а одбијен је и захтев за исплату неуплаћених пореза и камате, будући да првостепени суд сматра да оштећени у том случају није тужилац првог реда. Првостепени суд налази да потраживање тужиоца другог реда за исплату добити у 2008. години није основано јер након правноснажног искључења ББ он више не може бити одговоран што тужилац 1. реда не обавља делатност. Такође сматра да је неосновано потраживање од 100% износа остварене добити, како тужилац другог реда захтева почев од 2006. године па надаље, обзиром да исто није уговорено. Имајући у виду успех у спору, првостепени суд одлучује да свака странка сноси своје трошкове.

Одредбом чл. 378 ст. 3 Закона о парничном поступку прописано је да је жалба недозвољена ако је жалбу изјавило лице које није овлашћено за изјављивање жалбе, ако је жалбу изјавило лице које се одрекло или је повукло жалбу или ако лице које је изјавило жалбу нема правни интерес за изјављивање жалбе.

Постојање правног интереса за правну заштиту је општа процесна претпоставка за сваки захтев странке, односно претпоставка је за расправљање и мериторно одлучивање од стране суда. Дакле, странка мора имати како правни интерес за подношење тужбе тако и правни интерес за улагање правног лека. Правни интерес за подношење жалбе има она овлашћена странка која би могла очекивати одређену правну корист од уложеног правног лека, ако се покаже основаним. О постојању правног интереса суд води рачуна по службеној дужности.

У конкретном случају првотужилац Стечајна маса „...“ доо у стечају уложио је жалбу и против одлуке из става четвртог којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца другог реда. За жалбу у том делу, међутим, нема правни интерес будући да свој правни интерес који се огледа у могућности исходавања за себе повољније одлуке остварује жалбом изјављеном против одлуке из става другог побијане пресуде, којом је тај део захтева одбијен у односу на њега.

Следом реченог Привредни апелациони суд је применом цитиране одредбе чл. 378 ст. 3, те одредбе чл. 389 ст. 1 Закона о парничном поступку одлучио као у I ставу ове пресуде.

Правилно првостепени суд из утврђеног чињеничног стања закључује да је друготужени, користећи позицију у привредном друштву, имовину друштва користио у личном интересу. Питање сукоба интереса и последица радњи и послова закључених у сукобу интереса регулисано је одредбама Закона о привредним друштвима.

Спорни однос настао је, и тужба је поднета, у време примене Закона о привредним друштвима („Сл. Гласник РС“ бр. 125/2004).

Иако првостепени суд то не наводи, очито је да у погледу тужиоца првог реда ради се о тужби друштва за накнаду штете против лица које је имало дужности према друштву, бившег директора ББ, и са тим лицем повезаног лица овде првотуженог.

Одредбом чл. 31 ст. 1 тач. 3 Закона о привредним друштвима („Сл. Гласник РС“ бр. 125/2004) прописано је да дужности према привредном друштву у складу са овим законом имају заступници друштва.

Дужности које ова лица имају према друштву су дужност пажње и правило пословне процене (чл. 32), дужност лојалности (чл. 33), дужност пријављивања правног посла у коме постоји лични интерес или интерес повезаног лица (чл. 34), забрана конкуренције (чл. 36) и дужност чувања пословне тајне (чл. 38), при чему се дужност лојалности конкретизује у случају сукоба интереса, у случају постојања личног интереса и у случају забране конкуренције. Са аспекта лица која су законом дефинисана као лица која имају дужности према друштву, сукоб не настаје између два интереса, већ између њиховог личног интереса (нпр. присвајање имовине друштва) и интереса самог друштва.

Закон о привредним друштвима је регулисао и питање последица повреде правила сукоба интереса и забране конкуренције у одредби чл. 37 ст.1, тако што је предвидео да поред права на накнаду штете, таква повреда даје право привредном друштву и да се послови које изврши то лице за свој рачун признају као послови извршени за рачун привредног друштва; да се привредном друштву преда сваки новчани износ који је остварен од послова који су обављени за рачун тог лица; и да сва потраживања која произлазе из посла извршеног за рачун тог лица уступе привредном друштву. У ставу другом предвидео је да тужбу у том смислу може поднети само друштво или ортак, члан или акционар (деривативна тужба) који има најмање 5% основног капитала у року од 60 дана од дана сазнања за повреду односно у року од три године од дана учињене повреде. Дакле, без обзира да ли се ради о тужби друштва или деривативној тужби, остваривање права по овом основу орочено је императивном законском одредбом.

У конкретном случају тужбу је поднело само друштво ради накнаде штете истовремено са другим чланом који такође захтева накнаду штете коју је он лично претрпео повредом дужности друготуженог и непоштовањем међусобног Споразума.

Тужени су у току првостепеног поступка истакли приговор неблаговремености тужбе с позивом на одредбу чл. 37 Закона о привредним друштвима, а исте наводе понављају и у жалби. Првостепени суд одбија "приговор застарелости потраживања" с позивом на одредбе чл. 376 и 361 ст. 1 Закона о облигационим односима а пропушта да цени да ли је тужба поднета у роковима прописаним посебним законом.

Како је, према стању у списима и чињеничном утврђењу, друготужилац дана 28.02.2006. године поднео против друштва и против друготуженог тужбу за, између осталог, раскид прве измене и допуне одлуке о оснивању „...“ доо, искључење ББ из друштва па и обавезивање да тужиоцу преда у посед локал у ЈП СПЦ Спенс, како је првостепена одлука донета 25.10.2006. године, а другостепена 21.11.2007 године, како

је након тога од стране АА као директора „...“ доо 04.07.2008. године поднета и кривична пријава против друготуженог због проневере, у којој се друштво позива на наведене пресуде – одакле проистиче и да су му оне уручене, произилази да је првотужилац имао сазнања о повреди дужности друготуженог најкасније 04.07.2008. године. Како је тужба у овој правној ствари поднета 04.11.2008. године односно по протеклу субјективног рока од 60 дана то је она неблаговремена.

Дакле тужилац Стечајна маса „...“ доо у стечају је преклудирао за остварење својих права према друготуженом као лицу које је имало дужности према друштву на темељу одредби Закона о привредним друштвима. Накнада штете по основу повреде дужности остварује се применом одредби Закона о привредним друштвима, а уз супсидијарну примену одредби Закона о облигационим односима на облигационоправна питања накнаде штете.

Стога је тужба у делу захтева који се односи на накнаду материјалне штете, а као у ставу другом алинеја пета морала бити одбачена. Како је одлучивање по тужби поднетој након законом одређеног рока апсолутно битна повреда из одредбе чл. 374 ст. 2 тач.3 Закона о парничном поступку о којој другостепени суд води рачуна и по службеној дужности, то је одлука донета о захтеву по неблаговремено поднетој тужби морала бити укинута а у том делу тужба одбачена као у ставу III ове одлуке. Наведено применом одредбе чл. 391 ст. 2 Закона о парничном поступку.

Другостепени суд је преостали део тужбеног захтева првотужиоца Стечајна маса „...“ доо, а који се односи на исплату неуплаћених пазара, неосновано подигнуте готовине и "лично присвојеног прихода" усмереног према друготуженом ценио са становишта стицања без основа. Ово из разлога што тужба за стицање без основа нема супсидијарни карактер.

Одредбом чл. 210 Закона о облигационим односима прописано је да ако је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати а кад то није могуће да накнади вредност постигнуте користи.

Да би постојало стицање без основа неопходно је да постоји више услова и то умањење имовине на страни осиромашеног проузроковано увећањем имовине на страни обogaћеног и одсуство правно дозвољене везе. Неосновано обogaћење може се манифестовати и стицањем користи од нечијег рада па и уштедом издатка. Без обзира на који начин се манифестује оно се мора имовински изразити.

Из основног налаза и мишљења вештака економско финансијске струке израђеног 2009. године, коме је суд поклатио веру, произилази да неуплаћени пазар тужиоца првог реда износи 659.674,00 рсд а подигнута готовина која није правдана 1.661.223,00 рсд. Друготужени је тврдио да наведене износе није задржао већ да су њима измириване обавезе друштва према запосленима. Такву тврдњу није доказао. Стога код чињенице да није уплаћивао пазар и да је подизао готовину, а да није доказао да се тим износима неко трећи окористио, постоји одговорност друготуженог према првотужиоцу по основу стицања без основа. У том смислу наводи друготуженог о ослобађајућој пресуди кривичног суда нису од утицаја. У парничном поступку суд је у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. Чињеница да је неко лице правноснажном кривичном пресудом ослобођено или да је оптужба против њега правноснажно одбијена не представља сметњу да суд у парничном поступку утврђује грађанскоправну одговорност тог лица по неком од основа.

Следом реченог правилно је првостепени суд обавезао друготуженог да првотужиоцу наведене износе плати, с тим да се, како сматра овај суд, ради о стицању

без основа у смислу чл. 210 Закона о облигационим односима а не накнади штете. Стога је одлучено као у ставу IV изреке па је у том делу одбијена жалба друготуженог.

Са друге стране како нема доказа да је преостали тражени износ а као из става другог алинеја прва – четврта друготужени задржао, то је у том делу одлука првостепеног суда правилна и као таква потврђена.

Неоснована је жалба првотужиоца изјављена против одлуке из става другог алинеја пета којом је одбијен тужбени захтев за накнаду штете према првотуженом „...“доо на име изгубљене добити захтеване у висини добити првотуженог за 2006., 2007, и 2008. годину. Ово стога што, прво, нема штетне, противправне радње на страни првотуженог која је узроковала такво умањење имовине на страни првотужиоца. Првотужени је одлуком трећег лица, сада непарничара ЈП СПЦ Војводина, а по захтеву и првотуженог кога је тада заступао друготужени, ушао у посед локала ради обављања делатности. Првотужени као привредно друштво коме је признат правни и пословни субјективитет не може се изједначити са својим члановима или директором нити се његов интерес може поистоветити са скупом интереса чланова. Друго, нема доказа да се ради о изгубљеној добити за 2007. и 2008. годину коју би првотужилац по редовном току ствари остварио јер је уговор о закупу простора био закључен на одређено време односно до 01.08.2006. године.

Следом напред наведеног, применом одредбе чл. 390 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу II изреке ове одлуке.

Подношење индивидуалне тужбе из чл. 40 Закона о привредним друштвима који је у спорно време важио, каквом тужени сматрају тужбу друготужиоца АА, није било везано за рок будући да се рок из одредбе чл. 37 Закона о привредним друштвима односи на остваривање права самог друштва због повреде дужности и на деривативне тужбе које по том основу подносе овлашћени подносиоци. Стога она није неблагоприятна.

Правилно је првостепени суд закључио да је друготужени одговоран за штету коју је претрпео друготужилац јер му није исплаћен, у складу са Споразумом предвиђени износ у 2005. години а и спречен је настанак очекиване користи коју би он остварио да је првотужилац наставио да послује у локалу на Спенсу у складу са Споразумом АА и ББ, до истека уговора о закупу.

Према садржини тог Споразума друготужени је имао обавезу да реновира - адаптира локал и обезбеди опрему за пекару, што је према сагласним изјавама саслушаних странака и учинио. Изменама Оснивачког акта није предвиђено да се за износ извршених улагања увећа капитал у друштву нити да унета опрема буде неновчани улог друготуженог. Такође, друготужени се обавезао да "обезбеди преносиоцу 50% прихода из пословања *Вариетеа* по одбитку трошкова" и да му обезбеди 50% добити друштва. Добит за 2005. годину друготужиоцу друготужени није исплатио а налазом вештака она износи 650.500,00 рсд. У конкретном случају није од утицаја чињеница да, како се током поступка и у жалби истиче, није донета одлука о расподели добити када је већ самим споразумом једина два члана скупштине стипулисано да се сва добит дели и то на Споразумом уговорен начин па споразум представља одлуку. Обезбеђење исплате остварене добити била је на друготуженом. Стога је правилна одлука као у ставу трећем изреке, па је Привредни апелациони суд у том делу одлуку првостепеног суда, применом одредбе чл. 390 Закона о парничном поступку потврдио.

Надаље постоји, како је напред наведено, одговорност друготуженог за измаклу корист тужиоца у виду очекиване добити остварене пословањем пословне јединице *Вариете*, јер је његовом радњом – подношењем захтева за промену закупца у корист свог предузећа, уместо пословања у најбољем интересу друштва у смислу његовог

финансијског консолидовања и ојачања, дошло до измене уговора о закупу и немогућности првотуженог да остварује добит и посредно да се туженом иста расподели.

Међутим овај суд налази да ова измакла корист припада друготужиоцу само за период до ког би уговор о закупу иначе трајао јер је био закључен на одређено време а то значи до 01.08.2006. године. Износ за тај период није утврђиван налазом вештака. Осим тога утврђивана је "пројектована добит првотужиоца" и добит коју је остварио првотужени. Добит првотуженог за 2006. годину, према налазу вештака који је као јасан и сачињен у складу са правилима струке прихватио првостепени суд, износи 3.080.000,00 рсд. Полазећи од наведеног износа за целу годину другостепени суд је, у складу са овлашћењем из одредбе чл. 232 Закона о парничном поступку, нашао да добит за 7 месеци износи 1.796.666,66 рсд па је за тај износ нашао основаним захтев друготужиоца према друготуженом (3.080.000,00 рсд / 12 месеци = 256.666,66 рсд месечно * 7 месеци = 1.796.666,66 рсд). Стога је за тај износ потврдио одлуку првостепеног суда из става четири побијане пресуде.

За износ преко наведеног, као у делу у ком је првостепени суд обавезао првотуженог да солидарно са друготуженим плати наведени износ одлука првостепеног суда је преиначена и тужбени захтев у том делу одбијен. Наиме, како је напред речено за период након истека уговора о закупу на одређено време АА не припада накнада измакле корист јер је она везана за обављање делатности у локалу на одређеном месту. Одговорност првотуженог не постоји из разлога наведених на страни 13 став други ове одлуке.

Следом реченог одлучено је као у ставу IV ове одлуке, применом чл. 390 Закона о парничном поступку а у ставу V применом одредбе чл. 394 ст 1 тач. 4 Закона о парничном поступку.

Жалбени наводи да није утврђено да је ову добит првотужени остварио баш из делатности пекаре није основан. На туженима је било да изнесу чињеничне тврдње о томе коју другу делатност обавља првотужени, на којој локацији и да за исто предложи доказе.

Жалбени навод друготужиоца којим указује на стицање без основа тужених није основан. Наиме током поступка није истакнута тврдња нити предложени докази на околност која су то средства друготуженог физичког лица (тачно наведена) користили тужени. Друготужилац се не може идентификовати са предузећем у ком је био члан. При том ни само друштво првотужилац није током поступка истакло наведене чињенице и доказе.

Жалбени навод истог жалиоца којим се позива на то да суд није применио одредбу чл. 132 Закона о облигационим односима није од утицаја. Споразум је раскинут а по наведеном споразуму жалилац није имао никаквих давања док је о накнади штете одлучено.

Како је првостепена пресуда делимично преиначена у погледу главног захтева, то је преиначена и одлука о трошковима парничног поступка, па су првотуженом признати нужни и оправдани трошкови парничног поступка, у смислу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, у укупном износу од 631.116,00 динара и то: износ од по 45.452,00 динара за састав одговора на тужбу и два образложена поднеска (укупно 136.356,00 динара), износ од по 46.952,00 динара за приступ на пет одржаних рочишта (укупно 234.760,00 динара), имајући у виду поднеске које је у име првотуженог саставио пуномоћник адвокат и рочишта на којима је првотуженог заступао пуномоћник адвокат, као и износ од 65.000,00 динара на име таксе на одговор на тужбу и износ од 195.000,00 динара на име таксе на жалбу, према важећој адвокатској тарифи и таксеној тарифи важећој у време настанка таксене обавезе.

Одлучујући даље о трошковима парничног поступка, другостепени суд је применом одредби члана 153, 154, и 163. Закона о парничном поступку признао друготуженом трошкове парничног поступка у износу од 760.226,00 динара. До овог износа суд је дошао тако што је најпре утврдио проценат успеха првотужиоца и друготуженог у спору у односу на износ постављеног тужбеног захтева првотужиоца према друготуженом од 67.368.085,35 динара, па је утврдио да је првотужилац успео у спору за 3,5%, а друготужени за 96,5%. Даље, нужни и оправдани трошкови првотужиоца износе укупно 1.783.900,00 динара, а исти се односе на износ од по 45.000,00 динара за састав 10 образложених поднесака (укупно 450.000,00 динара), износ од 90.000,00 динара за састав жалбе, износ од по 46.500,00 динара за приступ на 15 одржаних рочишта (укупно 697.500,00 динара), по важећој адвокатској тарифи, износ од 221.400,00 динара на име трошкова вештачења, као и износ од 130.000,00 динара на име таксе на тужбу и износ од 195.000,00 динара на име таксе на пресуду по таксеној тарифи важећој у време настанка таксене обавезе. Нужни и оправдани трошкови друготуженог износе укупно 852.500,00 динара, а исти се односе на износ од по 45.000,00 динара за састав одговора на тужбу и једног образложеног поднеска (укупно 90.000,00 динара), износ од по 46.500,00 динара на име приступа на 15 одржаних рочишта (укупно 697.500,00 динара), по важећој адвокатској тарифи, као и износ од 65.000,00 динара на име таксе на одговор на тужбу по таксеној тарифи важећој у време настанка таксене обавезе. Применом утврђених процената на укупне износе трошкова које је свака странка имала у спору, долази се до износа од 62.436,50 динара на страни првотужиоца и износа од 822.662,50 динара на страни друготуженог, на основу чега је суд утврдио да разлика овако добијених износа у износу од 760.226,00 динара припада друготуженом, па му је исти износ досуђен на име трошкова парничног поступка.

Одлучујући даље о трошковима парничног поступка, другостепени суд је применом одредби члана 153, 154, и 163. Закона о парничном поступку признао друготуженом и трошкове парничног поступка у износу од 728.391,50 динара. До овог износа суд је дошао тако што је најпре утврдио проценат успеха друготужиоца и друготуженог у спору у односу на износ постављеног тужбеног захтева друготужиоца према друготуженом од 48.830.000,00 динара, па је утврдио да је друготужилац успео у спору за 5,1%, а друготужени за 94,9%. Даље, нужни и оправдани трошкови друготужиоца износе укупно 1.581.000,00 динара, а исти се односе на износ од по 45.000,00 динара за састав 9 образложених поднесака (укупно 405.000,00 динара), износ од 90.000,00 динара за састав жалбе, износ од по 46.500,00 динара за приступ на 15 одржаних рочишта (укупно 697.500,00 динара), износ од по 24.000,00 динара за приступ на 4 неодржана рочишта (укупно 96.000,00 динара), по важећој адвокатској тарифи, као и износ од 97.500,00 динара на име таксе на тужбу, износ од 97.500,00 динара на име таксе на жалбу и износ од 97.500,00 динара на име таксе на пресуду, имајући у виду опредељени захтев друготужиоца. Нужни и оправдани трошкови друготуженог износе укупно 852.500,00 динара, а исти се односе на износ од по 45.000,00 динара за састав одговора на тужбу и једног образложеног поднеска (укупно 90.000,00 динара), износ од по 46.500,00 динара на име приступа на 15 одржаних рочишта (укупно 697.500,00 динара), по важећој адвокатској тарифи, као и износ од 65.000,00 динара на име таксе на одговор на тужбу по таксеној тарифи важећој у време настанка таксене обавезе. Применом утврђених процената на укупне износе трошкова које је свака странка имала у спору, долази се до износа од 80.631,00 динара на страни друготужиоца и износа од 809.022,50 динара на страни друготуженог, на основу чега је суд утврдио да разлика овако добијених износа у износу од 728.391,50 динара припада друготуженом, па му је исти износ досуђен на име трошкова парничног поступка.

Одлука као у ставу VIII изреке, којом је одбијен захтев првотужиоца и друготужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, донета је на основу члана 165. Закона о парничном поступку, будући да тужиоци нису успели у поступку по жалби.

Одлуку као у ставу IX изреке, другостепени суд је донео на основу члана 165. Закона о парничном поступку, с обзиром на то да првотуженом који је успео у поступку по жалби на име трошкова другостепеног поступка припада износ од 90.000,00 динара за састав жалбе и износ од 390.000,00 динара на име таксе на жалбу, укупно 480.000,00 динара.

Одлука као у ставу X изреке, којом је одбијен захтев друготуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, донета је на основу члана 165. Закона о парничном поступку, будући да је друготужени у поступку по жалби успео у незнатном делу.

ТЂ/ЈО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Татјана Ђурица, с.р.

За тачност отправка